

AIGÜES DESPROTEGIDES

Antoni Vidal Ferrando

Cafè Central / Eumo Editorial

Vos donaré la veu, menta, perfums,
el passaport i les cartes d'amor,
vos donaré polseres, besos, peix de palangre,
seré bo com el pa, seré un cuc de sucre
si no em mostrau les dents, si no em tapau de vidres.

Vénc d'aigües desprotegides,
allà senten cantar les balenes
sota estels titil·lants,
a una sola veu canten Montale,
que habita ossos de sèpia.

Quan venia el circ
i nosaltres parlàvem l'idioma
de l'aigua de cisterna i de les cuques de llum.
Quan el temor de Déu ens marcava el territori:
els seus arcàngels sabien els nostres noms.
També els dejunis, els encens,
la culpa, els gags i els mites del cel·luloide,
els binocles del pare, l'hivern que va fer neu
i queia dins l'èxtasi de les meves ninetes.

En arribar colliríem móres
per pintar-nos les galtes,
llavors amb carbó d'alzina i caramuixes
faríem un bell foc sota la pèrgola,
faríem foc i et besaria el melic
amb una set dadà.

Veig passar els dies dins els miralls dels recordatoris mentre roses de cera surten de l'obscuritat. No tenen ànima ni tenen por de la neu. Algú les havia deixat abandonades en un crepuscle lívid. En aquell temps els homes es mataven amb els homes per un singló de raïm.

Aquest viatger és el pare, fuig
de la guerra amb el seu vaixell,
que va a mercè de la tempesta,
trona el llebeig, dofins crucificats,
les mans del pare
ja no fan olor de grell de taronja.
Ni un camafeu ni un rossinyol.

S'acaba el dia, cauen fulles
com al·lucinògens, com llàgrimes de sal,
cauen de brolladors, dels ulls fondos
de Katherine Mansfield.
La mar s'endú les notes del seu violoncel.

El carrer du a jardins de malenconia.
A vegades s'hi passeja la mort,
toca la flauta amb els seus dits famèlics
i els arbres tenen fred, tenen llimacs
i escrúpols. Després ja no fan ombra
en les ceràmiques de la passió.
Però ara els meus ulls filtren
aquesta llum picada d'ocell.